

# **En Foraarsdag**

Fra novellesamlingen

Drømme der svandt

1902



**Af Jakob Hansen**

**e-bog.org**

# En Foraarsdag

Af Jakob Hansen

Fra: Drømme der svandt

Første gang udgivet på Gyldendals Forlag 1902

Digitaliseret bearbejdning ved

Kristoffer Hunsdahl

e-bog.org

Solen flammer ude over Havet, over alle Bække  
og Aær, over Kær og Kilder, der risler i Enge.

Det damper af Plovfurerne i den fede, sorte  
Muld. Store Taageskyer klumper sig sammen højt  
oppe under Himlen; et koldt Vindpust daler ned fra  
dem, en isnende Skygge falder hen over Jorden.  
Langsomt svæver de bort som graa, tunge Fugle.

Og Himlen er blaa, sitrende blaa, fuld af  
Lærkesang og klingende Jubel, fuld af Foraarets  
friske Brise. Nyfødt skælver Bøgeløvet i Vinden.  
Fuglene flyver frem og tilbage med Straa i Næbet; de  
parrer sig, de bygger Rede.

Og Menneskene flygter ud af den sodkvalme,  
vintersnavsede By. Derude er Engen blevet  
levende. Millioner af Græsstraa har i frodigt Mylder  
skudt frem af Jorden, og mellem dem mangeflgede  
og buttede Blomsterplanter — lokkede frem af

Solens Glans, lokkede frem af Haabet om at sætte Blomst og Frugt.

Helt frem mod Skovbrynet har Græsserne vovet sig; der staar de mere spredt som en Forpostkæde af blege, hvidgrønne Stængler. Der inde i Skyggen ruger endnu en Snedrive sammenkrøget over Jordsmonnet. Den er sunket sammen; den er fast som en knyttet Næve; men nedfaldent Løv og tilfygende Støv har smudset den til og tæret paa den; snart vil den svinde helt.

Inde i Skoven er der en Leg af Lys og Skygge. Som muntre, hvidklædte unge Piger danser Solpletterne hen over den grønnende Skovbund, som kaade Egern piler de op ad de graanende Stammer, springer ud og ind mellem Kronerne som lyse Blink. Men Skyggen er i Hælene paa dem hastigt glidende, mildt favnende, attraasyg, skælvende af Savn og Længsel.

Bar og aaben stod Skoven i Vinters, aaben for alles Blikke, for alle Vinde. Nu bruser dens Løv i Vinden; nu bøjes dens Grene under Byrden af mange Blade, hænger ned og dølger over saa mangen sød Løndom, saa meget gryende Liv.

Bogfinkens syngende Skrig flakker om mellem Stammerne; Solsortens kælne, sanseligt bløde Fløjt lyder fra Buskens Skjul. —

Ud over Marken gaar et Menneskepar. Solen heder deres Legemer. Blodet stiger udad og prikker i Hud og Slimhinder som Myriader af fine Naale. Som et blødt, lunkent Bad risler det ned over Ryg, Lænder og Lemmer; alle haarde Muskelbundter blødnes og udvides i vellystfyldt, selvopgivende Mathed. Blodet stiger opad til Hjærnen som tør berusende Vin. Alle Tankeknuder og Knipper spundne af Angst og Kløgt smeltes, opløses, gøres til intet. Et Mylder af blomstrende Foraarsdrømme skyder frem i Stedet.

Aldrig har Manden følt sig saa stærk. Hvert Maal, han har sat sig, rykkes nær; han vil naa det, han føler Styrke dertil; hver luende Tanke i hans Hjerne, hver skælvende Fiber i hans Legem skal blive nyttet dertil. Og heller vil han dø end lide et Nederlag i sine inderste og dyreste Interesser.

Aldrig har Kvinden følt sig saa myg og god. Hun faar Taarer i Øjnene ved Tanken om den Tigger, hun jog fra Døren. Er jo dog Livet saa kort, at det kun skulde bruges til at sprede Lys og Lykke omkring sig. Hun bliver saa blød om Hjærtet, hun vakler, hendes Ben kan næppe bære hende.

De vandrer ind i Skoven. Der staar de fine, blegsottige Anemoner i selskabelige Klynger, ærbare og stilkede som velopdragne, korsetstrammede

Købstadsfrøkener, omgivne af en flov, ubestemmelig  
Lugt.

En Lysning breder sig i Skoven, en smal Bakkeryg  
dækket af fjorgammelt, vissent, blødt og tottet Græs.  
Ved dens Fod staar en mægtig Eg, hvis knudrede  
Grene er halvt nøgne endnu, halvt dækkede af  
rødgrønne, lysende Blade. Ved Egens Rod har en  
Flok Violer slængt sig i Græsset; rundt om staar  
Atmosfæren i Glød af deres hidsigt æggende, modne  
Duft.

De to Mennesker har slaaet sig ned paa den  
soltørrede Skrænt. De ligger paa Ryggen, deres  
Næseborer inddrikker med Velbehag den rene Luft;  
deres Blik taber sig i det endeløse Himmelrums  
Fjærnhed.

Over deres Hoveder summer og syder det. Biller  
flyver frem og tilbage i saa kaad en Leg, brogede,  
metalglinsende grønne, funklende som Guld, sorte  
som Agat. Og spraglede 'Sommerfugle glider  
gennem Luften — røde, gule, blaa — som flyvende  
Blomster.

Ganske, ganske stille ligger de to Mennesker  
drømmende, stirrende ind i den blaa Luft. Langt  
borte lyder en Duren; det er Havet, der frigjort af  
Vinterens Lænker vugger sig ind mod Kysten.

Langt borte lyder en Klingen, en leende Jubel, en Sang af Aaer og Bække, der risler afsted gennem blomstersmykte Enge.

Og en Skælven, en sagte Vibreren kommer dem nær; det er de Tusinder af Knopper, der aabner sig i Vestenvindens lune Favn.

Hun ligger der og stirrer op i den blaanende Himmel, saa fattig paa Tanker, saa fuld af skælvende Forundring; det tykkes hende, at Verden er bleven ny, hun selv en anden. Hun tænker:

Blot han nu ikke er vred paa mig. Saa kort er det siden, han kom mig i Møde, og jeg var kold og ligegyldig — men nu, nu! — Hvis han gør mig noget, da vil jeg lukke Øjnene og lade, som ser jeg det ikke. Jeg vil ikke fortørne ham tiere.

Og han lægger sin Arm om hendes Midje og drager hende lempeligt over mod sig. Da skælver hendes Legem et Nu som Søens Flade, der oprøres af et hastigt ilende Vindpust. Hendes Uro stilner, kun hendes Læber dirrer i et ømt Smil med bitte, bitte smaa søgende Bevægelser. Hun glider ind til ham. Hun lukker Øjnene. Hendes Kærlighed er som Solen; hun vover ikke at se ind i den. —